

Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen

Defacqzstraat 1, bus 10
1000 Brussel
info@cbar-bchv.be

**VERSLAG VAN DE CONTACTVERGADERING VAN HET BCHV
VAN 11 APRIL 2006**

Aanwezigen:

Dames: Bašić (BCHV), Casteleyn (Federale Ombudsdienst), Crauwels (VVSG), de Ryckere (UNHCR), Janssen (Balie Brussel), Henkinbrant (BCHV), Thiébaud (APD), Vastmans (AZG), Leroux (CSP), Rosiers (VMC), Vandekerckhove (RK).

Heren: Geysen (DVZ), Halimi (IOM), Heymans (MSF), Huys (VBV), Jüngling (CR), Pleysier (Fedasil), Pollet (Vluchtelingenwerk Vlaanderen), Schrauben (Croix Rouge), Vinikas (BCHV).

Opening van de vergadering en goedkeuring van het verslag van de vergadering van 10 januari 2006

De heer Vinikas opent de vergadering om 9u45.

Het verslag van de vergadering van 14 maart 2006 wordt goedgekeurd, mits de volgende opmerking:

§15: Mevrouw Vastmans verduidelijkt dat haar vraag als volgt luidde: « Houdt dokter Block zich bezig met personen in gesloten centra (“Fit to fly”, behandelingen, etc...). De heer Geysen antwoordt dat hij geen gevallen kent waar dit het geval was, maar dat in théorie dokter Block ingeroepen kan worden door de arts van het gesloten centrum. Wat daarentegen wel vaak voorvalt is het feit dat bewoners van een gesloten centrum naar het hospitaal worden gebracht. Mevrouw Thiébaud vraagt wie beslist over de in vrijheidstelling voor medische redenen. De Heer Geysen antwoordt dat het DVZ en de arts van het centrum is die daarover beslissen.

Mededelingen van de Dienst Vreemdelingenzaken (De heer Geysen)

1. 988 asielaanvragen werden ingediend in de loop van de maand maart 2006. Dit geeft een gemiddelde van 40,6 aanvragen per dag. Dit betekent een daling tov februari 2006 en tov maart 2005 (1.466 aanvragen). Er waren 934 asielaanvragen in het binnenland, 19 in de gesloten centra en 36 aan de grens.

2. De voornaamste nationaliteiten in februari 2006 zijn: Rusland (107), Kongo (94), Irak (64), Iran (51), Servië-Montenegro (51), Armenië (42), Kameroen (41), Turkije en Guinea (38), Rwanda (34)

3. 160 meervoudige aanvragen werden ingediend in maart 2006, voornamelijk door asielzoekers uit Iran (35), Rusland (18), Irak (17), Servië-Montenegro (13) en Bulgarije (9).

4. In de maand maart 2006 werden 1.703 beslissingen genomen, verdeeld als volgt: 122 ontvankelijkheidsbeslissingen, 249 beslissingen in het kader van de Conventie van Dublin (25 et 26 quater), 81 weigeringen tot in overwegingname van een nieuwe asielaanvraag (13 quater) en 1.171 onontvankelijkheidsbeslissingen. 80 dossiers werden afgesloten zonder voorwerp.

5. In maart 2006 werden 40 NBM geregistreerd bij DVZ (34 jongens en 6 meisjes). 35 onder hen hebben een asielaanvraag ingediend in het binnenland en 5 aan de grens. Onder hen onderscheidt men 4 uit Rwanda, 3 uit Rusland, 3 uit Ivoorkust, en 3 uit Congo. Geen enkele NBM was tussen 0 en 5 jaar, 2 waren tussen 6 en 10, 11 waren tussen 11 en 15 jaar, 9 waren 16 jaar en 13 waren 17 jaar. 5 personen bleken achteraf meerderjarig te zijn.

6. De heer Geysen deelt mee dat de beslissing om de BGV's voor uitgeprocedeerde Afghanen niet te verlengen, ingetrokken werd en dat ze verlengd worden tot 1 oktober 2006. (Dit is enkel van toepassing voor de Afghanen die volgens de omzendbrief in aanmerking komen en voor wie er geen twijfel bestaat over hun nationaliteit). DVZ is op haar beslissing teruggekomen daar het aantal nog te behandelen aanvragen tot regularisatie van Afghanen veel hoger is dan voorzien.

7. De heer Heymans duidt aan dat er steeds meer gevallen van asielzoekers zijn die zwaar ziek zijn en opgesloten zijn in het kader van een overname volgens de Verordening van Dublin. Hij vraagt welke waarborg er is dat deze mensen van de juiste medische zorgen kunnen genieten in de landen van overname (Polen, Italië, etc.) en of de artsen in de gesloten centra dit nagaan. De heer Geysen legt uit dat het aan het land dat verantwoordelijk is om de asielprocedure te behandelen om deze waarborg te geven. De artsen van de centra kunnen een advies geven over de mogelijkheid tot reizen. De heer Heymans haalt het voorbeeld aan van Aids-patiënten. De heer Geysen licht toe dat Aids-patiënten kunnen reizen en verzorgd kunnen worden in andere landen die de Verordening van Dublin ondertekenden. Mevrouw Vastmans onderlijnt dat het niet enkel het bestaan van verzorging dat belangrijk is, maar de werkelijke beschikbaarheid van deze zorgen voor asielzoekers.

8. De heer Heymans vraagt of de Verordening van Dublin staten verplicht om de toegang tot verzorging van asielzoekers te garanderen. De heer Geysen antwoordt dat de Verordening van Dublin deze thematiek niet aansnijdt maar dat de voorwaarden om de Europese Unie binnen te treden heel erg strikt zijn. Mevrouw Vastmans vraagt of het probleem van ontoegankelijke medische zorgen in de landen waaraan de overname werd gevraagd niet aan de orde dient gesteld te worden bij de arts van het gesloten centrum. De heer Geysen bevestigt dat het inderdaad de eerste persoon is die dit soort verzoeken bekijkt, (vervolgens worden ze doorgegeven aan dokter De Block).

9. Mevrouw Janssen vraagt of het correct is dat de BGV's niet meer zullen verlengd worden tot er een beslissing valt over de régularisatie wanneer deze ingediend werd voor er een BGV werd uitgeschreven als gevolg van een negatieve beslissing "ten gronde". De heer Geysen bevestigt dit, en herinnert ons eraan dat aanvragen tot regularisatie niet opschortend zijn. In de praktijk zal, in geval van een negatieve beslissing van de VBC, het dossier binnen een aantal dagen doorgegeven worden aan de cel 9.3 die het snel zal behandelen. Mevrouw Crauwels vraagt of dit ook van toepassing is voor oudere dossiers. De heer Geysen legt uit dat dit niet met terugwerkende kracht ingaat, en enkel van toepassing is op de personen die uitgeprocedeerd zijn ten gronde na 1 maart 2006.

10. Mevrouw Thiébaud licht ons toe dat een Kongolees journalist is toegekomen die bewoners in de verschillende gesloten centra ging bezoeken, wat tot grote emoties heeft geleid in het centrum 127 bis waar sommige bewoners hem herkende als een corrupte journalist die nauw samenwerkt met het Kongolese regime. Mevrouw Thiébaud is verwonderd dat mevrouw Bergans van DVZ dit bezoek heeft toegelaten terwijl Belgische journalisten de toegang tot de gesloten centra meestal ontzegd wordt. De heer Geysen antwoordt dat hij niet op de hoogte was van deze bezoeken door de journalist, maar dat de toelating enkel gegeven kon worden na de nodige opzoekingen. De heer Jüngling deelt ons mee dat mevrouw Schmit (een ambtenaar van de dienst Immigratie van DVZ) hem op de hoogte bracht van het feit dat DVZ een reportage maakt met de bedoeling om aan de Congolezen te tonen wat de Belgische immigratiedienst inhoudt alsook dat sommige interviews plaats vonden in dat kader. Mevrouw de Ryckere acht het nodig na te gaan welk gebruik men van deze film zal maken, aangezien hij heel schadelijk kan zijn voor asielzoekers of uitgeprocedeerden. De heer Pleysier voegt hieraan toe dat mevrouw Schmit aan Fedasil de toelating vroeg om bewoners te ondervragen in open centra. Deze heeft haar gezegd dat die toelating afhing van de directeur van elk centrum op zich en dat geen enkele bewoner gefilmd mocht worden zonder dat hij zijn toelating gaf. De heer Geysen stelt dat personen die niet wensen gefilmd te worden nooit in een reportage voorkomen (vb: wanneer een zender in de wachtzaal van DVZ filmt). De heer Pollet vraagt of toelatingen om in gesloten centra te filmen vaak gegeven worden. De heer Geysen beweert dat DVZ op dat vlak meestal zeer strikt is.

11. Mevrouw Henkinbrant vertelt over een Tsjetsjeense familie die asiel aanvraag in België begin november 2005 na een aanvraag te hebben ingediend in Polen. De familie roept in dat ze meer dan drie maanden naar Rusland zijn teruggekeerd. In dit dossier heeft DVZ een overname aan Polen gevraagd voordat ze de authenticiteit van de documenten naging die voorgelegd werden als bewijs van hun terugkeer naar Rusland. Deze familie die uit meerdere kinderen bestaat en waarvan de moeder zwanger is heeft zich ondertussen al 12 keer moeten aanmelden op DVZ. De sociaal werker van het LOI waar de familie verblijft, heeft de cel Dublin gevraagd om de familie niet meer op te roepen tot er een beslissing wordt genomen, maar dit werd hem geweigerd. De heer Geysen zegt dat het zeer uitzonderlijk is dat een familie op 6 maanden 12 keer wordt opgeroepen, het normale patroon is een maal per maand. Wachten op een beslissing voordat de mensen opgeroepen worden is onmogelijk, daar men dan het risico neemt dat de mensen zich niet aanbieden bij DVZ uit angst opgesloten te worden. De documenten die ingeroepen worden, worden altijd bestudeerd voordat men een vraag tot overname formuleert. De heer Geysen voegt

hieraan toe dat Polen steeds meer vragen tot overname weigert, vooral wanneer advocaten rechtstreeks contact opnemen met de Poolse autoriteiten.

12. De heer Pollet vraagt in welke gevallen Polen de overname weigert. Wanneer er twijfel bestaat over het verblijf van meer dan drie maanden buiten de Europese Unie, antwoordt de heer Geysen. Wanneer DVZ overtuigd is dat België niet bevoegd is, dringen ze aan in Polen, in het tegendeel verklaart België zich bevoegd.

13. Mevrouw Casteleyn vraagt of de Dublin aanvragen sneller zullen behandeld worden. De heer Geysen antwoordt van niet, het is de achterstand die verminderd is. Voor de nieuwe dossiers vindt het interview plaats 3 tot 4 dagen na de aanvraag. De Dublin cel is versterkt met 3 personen.

14. De heer Heymans vraagt of dokter De Block een advies geeft in het kader van regularisatie op grond van medische redenen. De heer Geysen antwoordt dat de ambtenaren die deze aanvragen behandelen (die geen arts zijn) de beslissingen opmaken rekening houdend met het advies dat dokter De Block heeft uitgebracht.

Mededelingen van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (De heer Huys)

15. De heer Huys deelt ons de cijfers van februari 2006 mee, daar die van maart nog niet beschikbaar waren. In de maand februari 2006 werden er 487 beroepen ingediend waarvan 294 voor de Franstalige kamers en 193 voor de Nederlandstalige kamers. De VBCV heeft 391 beslissingen genomen, wat een lichte daling betreft (240 door de Franstalige kamers en 151 door de Nederlandstalige kamers) waarvan er 43 erkenningen (aangaande 19 Russen, 9 Iraniërs, 4 Kongolezen, 2 Afghanen en 2 Bosniërs). De VBC heeft 196 weigeringsbeslissingen genomen betreffende: 13 Nepalezen, 11 Russen, 32 Iraniërs, 66 Kongolezen, 14 Turken.

Mededeling van het UNHCR (Madame de Ryckere)

16. Mevrouw de Ryckere deelt mee dat het UNHCR kortgeleden twee posities heeft uitgevaardigd die betrekking hebben op Libéria en de gedragsregels i.v.m. de toepassing van de Conventie van Genève ten voordele van de slachtoffers van mishandelingen door mensen (te raadplegen op de website www.unhcr.org).

Mededelingen van de Internationale Organisatie voor Migratie (De heer Halimi)

17. De heer Halimi deelt mee dat er zich in maart 351 personen hebben ingeschreven voor een vrijwillige terugkeer en dat er effectief 264 vertrokken zijn. Van januari tot einde maart 2006 hebben 945 mensen zich ingeschreven voor een vrijwillige terugkeer en zijn er effectief 746 vertrokken (waarvan 453 illegalen en 293 uitgeprocedeerde asielzoekers) De nationaliteiten die het meest vertegenwoordigd zijn blijven dezelfde als in 2005, met name Brazilië, Slowakije, Rusland, Oekraïne, en Mongolië. In 2006 blijven de NGO's de belangrijkste partner van het IOM. We stellen eveneens een stijging vast van het aantal personen dat via federale centra werden teruggestuurd.

Mededelingen van Fedasil (De heer Pleysier)

18. De heer Pleysier deelt de statistieken uit van Fedasil voor maart 2006 onder de aanwezigen. Het aantal aankomsten is licht gedaald, vooral in vergelijking met 2005. In maart 2006 bedroeg de bezettingsgraad 89,5%, enkel de bezettingsgraad van CIRE en VwV bleven stabiel, alle andere partners zagen het aantal dalen. Fedasil heeft haar doel bereikt, met name het garanderen van 1000 beschikbare plaatsen per dag, wat een comfortabelere situatie is voor het agentschap. De groep bewoners die het sterkst is toegenomen is die van de personen die in de centra verblijven op grond van het KB van 24/06/2004, betreft illegale families met kinderen. Deze groep is goed voor 17,8% van de bewoners in de federale centra. Het aantal NBM vertoont een lichte stijging.

19. Om de verklaringen die de heer Georis op de vorige vergadering deed, te vervolledigen deelt de heer Pleysier de statistieken uit betreffende de observatie-, en orientatiecentra uit voor NBM te NOH en te Steenokkerzeel (ivm de leeftijd van de bewoners, het land van afkomst, de motieven van vertrek,...). Sinds de opening van deze twee centra tot eind maart 2006 werden er 2386 aankomsten (dit is een gemiddelde van 123 per maand) en 2333 vertrekkers opgetekend. De meest gangbare reden van vertrek (bij meer dan de helft van de NBM) is vertrek zonder adres. De tweede meest voorkomende grond is vertrek naar een opvangcentrum voor asielzoekers. 58 jongeren zijn vertrokken in het kader van een familiehereniging, 5 vroegen een vrijwillige terugkeer aan en 1 werd overgebracht naar een gesloten centrum. Er werden ook 4 gevallen gesignaleerd van verontrustende verdwijningen.

20. De heer Pleysier herinnert ons eraan dat de projecten voor FER voor 14 april ingediend moeten zijn. Deze tijdspanne werd verlengd tot 27 april voor projecten met betrekking tot vrijwillige terugkeer, daar er nog een aantal beslissingen genomen moeten worden door Fedasil, bijvoorbeeld i.v.m. de contracten afgesloten met IOM.

21. De heer Pleysier komt terug op het geval (dat reeds tijdens de vergadering van maart besproken werd) van de mevrouw uit Ivoorkust die het noodopvangcentrum van Sint-Pieters-Woluwe verlaten had ondanks het feit dat het verantwoordelijke OCMW geen opvangplaats beschikbaar had. De heer Pleysier heeft in dit kader de heer Bluck gecontacteerd (verantwoordelijke van het centrum in Sint-Pieters-Woluwe) die beweert dat gelijkaardige problemen zich ongeveer twaalf keer per jaar voordoen. Er is geen nieuw geval gesignaleerd sinds die van de bovenvermelde dame plaatsvond. In het algemeen verloopt de overgang naar de OCMW's vrij goed. Het centrum van Sint-Pieters-Woluwe zorgt voor het transport van de bagage indien nodig en het OCMW vindt in vrij korte tijd een oplossing voor het logement. In het vernoemde geval, had het personeel van het centrum niet opgemerkt dat mevrouw hulp nodig had om haar bagage te vervoeren. De heer Bluck heeft voorgesteld om een brief mee te geven aan de mensen die zich naar het OCMW begeven dat hen werd toegewezen, opdat het OCMW verstaat wat het centrum van Sint-Pieters-Woluwe wel doet en wat niet. Deze brief zou kunnen uitleggen dat deze personen kunnen terugkeren naar Sint-Pieters-Woluwe indien nodig op voorwaarde dat het OCMW ze ten laste neemt en naar een oplossing voor hun logement zoekt. Het doel van Fedasil is dat de OCMW's niet treuzelen bij het vinden van een oplossing. Mevrouw Thiébaud

vraagt of Sint-Pieters-Woluwe zich er niet van kan verzekeren dat het OCMW over beschikbare plaatsen beschikt voordat ze de geïnteresseerden er naartoe stuurt. De heer Pleysier antwoordt dat, in het voordeel van de asielzoeker, Fedasil wenst dat het OCMW zo snel mogelijk stappen onderneemt en dat ze dadelijk de betrokkene ontmoeten zodat ze kennis kunnen nemen van de samenstelling van de familie, en eventuele bijzondere omstandigheden. Mevrouw Thiébaud onderlijnt dat het vervoer naar de OCMW's die zich in het « normale » opvangnetwerk bevinden, meestal niet zo gebeurt en dat er bijgevolg twee maten en twee gewichten bestaan zowel voor de mensen als voor de OCMW's. Mevrouw Thiébaud keurt het goed dat de mensen dadelijk naar hun OCMW gaan, maar niet dat ze dezelfde dag verhuizen wanneer dit onmogelijk is. De heer Pleysier stelt dat de enige alternatieve oplossing is dat deze mensen dan gedurende een maand naar een open centrum verhuizen, wat niet in hun voordeel is. Op dit ogenblik logeert het centrum van Sint-Pieters-Woluwe slechts 20 à 30 personen per nacht, wat toestaat dat het personeel kan uitmaken of de mensen al dan niet hulp nodig hebben met het vervoeren van hun bagage. De heer Geysen meent dat het tekort aan plaats heel weinig voorvalt in de praktijk want de OCMW's geven geld, wat de mensen de mogelijkheid biedt om zelf een logement te zoeken. De heer Vinikas daarentegen, oordeelt dat het in België niet volstaat geld te hebben om zelf een woning te vinden. Hij stelt voor om een balans op te maken tegen eind 2006 in verband met het logement van mensen die uit een gesloten centrum komen. De heer Pleysier stelt voor om deze op te vragen voor het jaar 2005.

22. Mevrouw Leroux haalt het voorbeeld aan van een uitgeprocedeerde asielzoeker “ten gronde” die een beroep heeft lopen bij de Raad van State en financiële steun ontvangt van het OCMW. Deze persoon heeft een tweede asielaanvraag ingediend en werd een code 207 – opvangcentrum toegekend. Hij vraagt of dispatching enige flexibiliteit aan boord kan leggen in dit geval. De heren Geysen en Pleysier antwoorden dat het normaal is dat die persoon naar een centrum wordt doorverwezen gezien zijn eerste asielaanvraag niet meer ontvankelijk is en dat de autoriteiten geen situatie willen officialiseren die eigenlijk precair is. Bovendien, zal dit systeem veralgemeend worden. In de toekomst zal dispatching proberen om een centrum toe te wijzen aan elke asielzoeker (om problemen van plaatstekort bij OCMW's, taalproblemen, en dergelijke te vermijden) Alle asielzoekers zullen een tijd (mogelijkerwijs zeer kort) in een opvangcentrum doorbrengen, en zullen vervolgens naar een LOI doorverwezen worden om tenslotte financiële bijstand te ontvangen. Mevrouw Rosiers deelt mee dat deze wijzigingen in code 207 zeer belangrijke gevolgen kunnen hebben, met name voor kinderen die gedwongen worden om van school, en zelfs van taal te veranderen. De heer Pleysier antwoordt dat veranderingen van taal vermeden worden indien ze nefaste gevolgen hebben voor de kinderen.

23. Mevrouw Vastmans vraagt of de personen die vrij komen uit een gesloten centrum voor medische redenen met een BGV onder de bevoegdheid van Fedasil vallen. Indien de persoon een uitgeprocedeerde kandidaat vluchteling is die zijn aanvraag ingediend heeft aan de grens, zal er geen code 207 toegekend zijn. Mevrouw Crauwels antwoordt dat wanneer er geen code 207 toegekend is, het OCMW van de gemeente waar de betrokkene werkelijk verblijft die verantwoordelijk is voor de dringende medische zorg alsook voor de financiële bijstand indien de geïnteresseerde kan bewijzen dat zijn BGV op regelmatige basis verlengd zal worden. Mevrouw Vastmans onderlijnt dat dit betekent dat zolang de betrokkene die voor medische redenen vrij

gelaten werd, dit bewijs niet kan leveren, hij ook zonder logement is. Zij vergelijkt deze situatie met die van uitgeprocedeerde asielzoekers waarvan het BGV verlengd wordt op grond van een niet-uitwijzingsbevel en die wel in de opvangstructuren kunnen verblijven. Ze vraagt welke de reden is van deze discriminatie tussen twee gelijkaardige groepen uitgeprocedeerde asielzoekers. De heer Pleysier denkt dat in het geval van medische redenen, de Dispatching een opvangcentrum zal toewijzen. De heer Geysen bevestigt dat dit een optie kan zijn ondanks het feit dat het onlogisch is om aan een uitgeprocedeerde een code 207 toe te wijzen.

24. Mevrouw Vastmans vraagt wie men moet contacteren om een probleem op te lossen betreffende een ten laste name van de medische kosten van iemand die tot een LOI behoort, maar er niet verblijft (naar het schijnt aanvaardt het OCMW het om de kosten te betalen, maar eisen zij een attest in geval van nood) De heer Pleysier deelt mee dat men Dokter Mia Honinckx (Onthaal directie, medische dossiers) kan contacteren. Indien de persoon tot een LOI hoort, zou de coördinator van de Fedasil zone waaronder dit LOI valt ook kunnen tussenkomen.

25. De heer Heymans vraagt hoeveel asielzoekers er niet in centra verblijven. De heer Pleysier antwoordt dat dit om zeer veel mensen gaat: er zijn de asielzoekers die in het systeem van hulp in natura zijn ingeschreven maar er niet verblijven. Het zou interessant zijn te weten te komen hoeveel mensen er uit het systeem vallen. De heer Heymans deelt deze mening, vooral omdat deze mensen recht hebben op medische zorgen wat een administratief probleem vormt voor de behandelende artsen. De heer Vinikas zegt dat er dagelijks een vergelijking tussen de nominale statistieken van Fedasil en die van DVZ nodig zijn. De heer Pleysier voegt hieraan toe dat men niet kan nagaan of deze mensen het Belgisch grondgebied al dan niet verlaten hebben. Fedasil heeft een studie over dit onderwerp gedaan, maar wenst ze niet publiek te maken daar de cijfers niet voldoende betrouwbaar zijn (en omdat ze niet onder de verantwoordelijkheid van Fedasil vallen maar van POD Maatschappelijke Integratie).

Diversen

26. De heer Vinikas licht ons in dat het platform « Kinderen op de Vlucht » een studiedag organiseert over NBM die zal doorgaan op 23 mei.

De volgende contactvergaderingen zullen plaatsvinden op dinsdag 9 mei en dinsdag 13 juni 2006 op de zetel van Fedasil, Karthuizenstraat 19-21 te 1000 Brussel.